

Докази да и под новим, демократским властима Србија неоправдано, али зато чврсто држи зачеље у испуњавању захтева међународне заједнице свакодневно се гомилају. По једном од тих захтева, Србија заузима треће место отпозади, или ако се оптимистички гледа, још увек не заузима последње место у борби против корупције, у друштву од 132 државе.

Колико је тај положај неоправдан, свакако показује извештај државног ревизора о контроли трошења буџета, односно трошења државних пара којима народ снабдева државнике у Србији. По том извештају појавиле су се ситне неправилности, у износу од неколико милијарди динара које су министри, што бивши, што садашњи, и њихови потчињени, кроз широко раширене, али лепљиве прсте трошили са домаћинским односом који је Алајбег имао према слами. Због погрешних књижења, уз велико, одлучно и оштро но, но, поднете су прекршајне пријаве против одговорних. Оно што одговорни са стрепњом очекују је драконска казна од педесет хиљада динара. Оно што већ несумњиво имају је грижа савести. Српска јустиција, након оштрог реза у судству, извукла је свој тупи мач и њиме немилосрдно витла пред министрима, озбиљно претећи да распори њихове танке буђеларе, доводећи им на тај начин у питање егзистенцију и живот достојан човека, који не може да чека. Живот или човек, питање је сад? Та дилема још увек није разрешена, упркос натчовечанским напорима социјално одговорне власти.

У сваком богатом и срећном друштву – изузетак од тога није ни српско – постоје незадовољници којима би овај пример послужио као доказ да правда има неједнаке критеријуме. Међутим, ништа не би било више погрешно од тога. Треба се присетити само једног примера који убедљиво то демантује. Наиме, само пре неколико месеци због испијања алкохола на спортској приредби под немилосрдни удар новог закона дошле су особе у свечаној ложи. Председник Србије, као и тадашње окружење му, кажњени су истом, максималном педесетохиљадарском казном, која прети и онима из владе што су одобравали плаћање рачуна за разне угоститељске услуге даљим и ближим комшијама, ужој и широј родбини, партијским колегама, колегама партијских колега, симпатизерима, симпатизерима симпатизера и осталима који су се затекли у близини богате државне трпезе и који су могли да уживају благонаклоност моћника, благонаклоност коју моћници нису доказивали сопственим новцем, али су се зато према државном, односно народном, односили као према поменутој слами.

Поређењем ова два примера увиђамо да су у питању исти људи. Људи на власти, иста

тежина прекршаја и иста квалификација учињеног дела, да су прекршиоци добили или их чека иста застрашујућа казна, која ће служити као пример. Она очигледно има превентивно и васпитно дејство јер ће спречити и њих и оне који дођу после њих да тако нешто понове. Због тога их повезује иста нит, нит непристрасне следе правде која је експресно утврдила њихову несумњиву кривду и тежину исте. Из ових примера очигледно је да је закон једнак за све на власти јер ће без обзира на учињено дело увек бити кажњени истом казном – ако буду ухваћени, или ако маркетиншки разлози то буду налагали. Надаље, ова једнакост у примени закона је најбољи доказ успешне борбе против корупције и неоправданости позиције на коју је смештена Србија потцењивачким односом међународне заједнице. Такође, наведени примери још једном показују независност нашег судства, тужилаштва и полиције, поготово тужилаштва и полиције, поготово од независног ревизора, јер су поштујући ту независност одлучили да не ураде ништа. Закон је такође једнак за све који нису на власти или нису повезани са влашћу јер их кажњава само мало строже, уколико тој власти ускраћују право на живот достојан власти, који не може да их чека, односно уколико закасне са уплатом свеколиких давања држави.

Постоји реална могућност, коју власт у Србији свакако треба да искористи, да једним добрим ручком (ако треба нека их буде и више) о државном трошку, у спрези са осталим неправилно прокњиженим услугама, помогну сачинитељима извештаја и промене незадовољавајуће место земље чуда на светској корупционашкој листи. У борби против тог зла и његовом уништавању, како су нас недавно обавестили челник државе и министар полиције, која је чак и изнад континенталних и океанских интеграција наше земље, неће се жалити средства, нити ће било ко бити поштеђен. Најновија догађања јасно показују истинитост обећаног.